

hjem til sit Arbejde, endmindre til som i gamle Dage at drive ind paa en Kafe. Han var kommen til at holde af at spasere omkring i Gaderne, helst i de stille og mennesketomme, og give sig hen i visse nye Stemninger, som han ikke ret forstod. Ligesom hin første Gang, da han uforvarende var kommen til at drikke af Evighedens Kilde, havde han en betagende, halvt skræmmende Fornemmelse af, at der var ved at aabne sig en Eventyrverden i hans Indre. Men medens den Kærlighedens Paradishave, hvori han var bleven indført ved den brave Fransisca, havde været en hyggelig lille Urtegaard med Reseda og Levkøj og velpassede Køkkenbede, stirrede han nu ind i en susende Palmelund, stor og højtidelig som et Tempel. Han begyndte under disse Nattevandringer at faa en Anelse om en højere Lykke, en større og renere jordisk Lyst end den, han hidtil havde eftertragtet. Han begyndte at forstaa, at Livet kun blev rigt ved en Kvindes Kærlighed, og at der var en dybere Sandhed, end han selv havde vidst, i hans letfærdigt mente Ord om det Favntagets Himmerig, hvor der var Glemsel for alle Sorger, Tilgivelse for alle Synder.

En Nat efter Hjemkomsten fra en saadan time-lang Vandring skrev han disse Linjer til Jakobe:

„Der var en Mand, der engang for Spøg kaldte mig for „Lykke-Per“. Nu, jeg har egentlig heller aldrig selv betragtet mig som Stedbarn her i Livet. Maaske har jeg i enkelte, mismodige Øjeblikke kunnet beklage mig over den Skæbne, der lod mig fødes i det Land, hvor Præstens Søn Adam engang i Tidernes Morgen giftede sig med Degnens Datter Eva og efterhaanden opfyldte Jorden med to Millioner Sidenius'er. Men naar jeg nu